

Prospěje vám, abych odešel

Rožnov, Střítež, 20.5.2012

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Ř 8,1-17

Text: **J 16, 5 – 7** *Nyní však odcházím k tomu, který mě poslal, a nikdo z vás se mě nezeptá: Kam jdeš? Ale že jsem s vámi tak mluvil, zármutek naplnil vaše srdce. Říkám vám však pravdu: Prospeje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přimluve ke vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám.*

Snad správně předpokládám, že většina z vás chodila do náboženství a do nedělní školy. Tam se, jak víte, vypráví dětem biblické příběhy, čili děje se katecheze. V katechezi jde především o vyučování, o praktickou znalost Písma. Biblická katecheze je postavena na vyprávění příběhů. Tak získává evangelík poměrně slušnou znalost biblické historie. Sem patří i všechny evangelijní příběhy ze života Pána Ježíše, jeho mocné činy a uzdravování, jeho kázání a podobenství. Postava Pána Ježíše je nám tak z bible, z náboženství, z nedělní školy a z kostela celkem důvěrně známa. Víme, že se narodil v Betlémě, v jesličkách na seně, že proměnil vodu ve víno, že nasýtil pětitisícový zástup, že kázal na hoře, dovedli bychom jistě povyprávět mnohá z jeho podobenství, třeba to o milosrdném samaritánu, nebo o marnotratném synu. Víme, že vzkřísil Lazara, že uzdravoval nemocné, vymítal demony, odpouštěl hříchy. A samozřejmě to hlavní, že byl ukřižován, zemřel a třetího dne vstal z mrtvých. A že to udělal pro nás, aby nás vykoupil z našich vin a spasil k životu věčnému. To všechno důvěrně známe, protože jsme to od malička slyšeli, protože tak jsme se to učili, protože tak to je a tak tomu máme věřit. Aniž bych to chtěl nějak snižovat, skutečně mnoho lidí si myslí, že toto je víra. Prostě věřit, že je pravda všechno to, co jsme se o Pánu Ježíši učili, věřit, že to tak všechno bylo, jak se to píše v bibli. To je pěkné a jistě správné. Ale víra v tom pravém slova smyslu to ještě není. Je to možná jakési přesvědčení. Možná je to taková dětská víra. A mnoho lidí bohužel ustrne na tomto stupni svého křesťanského vývoje. Projdou evangelickou katechezí a křesťanství se jim stane přesvědčením. Tomu, co jsem se naučil, co jsem se dozvěděl, tomu věřím, že to tak je. Víra jako nauka, jen jako učení, povědomost, znalost, informovanost, jakési křesťanské nebo alespoň evangelické či biblické vzdělání. To všechno je samozřejmě důležité a potřebné. Ale je falešné, když to někdo nazývá vírou.

Vzpomínám si, jak nám, ještě v hlubokém socialismu, kdy se vyučoval tzv. vědecký světový názor, soudružka profesorka na střední škole říkala: „My proti tomu náboženství zase až tak moc nejsme. Dneska vědci připouštějí, že mohl dokonce existovat kdysi nějaký takový člověk, o němž dnes církev tvrdí, že to byl Ježíš Kristus. Samozřejmě, ty zázraky, to jsou legendy, ale Ježíš jako historická postava mohl docela klidně existovat.“ To bylo od té soudružky tenkrát jistě odvážné tvrzení. Tedy, chci říci: i marxisté věřili v historického Ježíše. Že to byl nepochybně moudrý učitel, osobnost velkého formátu, velký myslitel a revolucionář. Ale byli tak v pravém slova smyslu věřícími lidmi?

Bratři a sestry, tam, kde zůstaneme u Ježíše, jako u historické osobnosti, jako u muže velkého formátu, tam kde nám zůstane Ježíš pouze jako vzdor dobrého člověka, tam se samozřejmě nejedná o křesťanskou víru. Ale dokonce ani tenkrát, když ho bereme jako Božího Syna, a i když tomu skutečně věříme, že zemřel a byl vzkříšen, ale je to pro nás jen nauka, jen popis historické události, jen biblické vyprávění, tak stále to z nás nedělá věřící lidi. Jsme pouze těmi, kteří to znají z nedělní školy a od confirmace, pamatujeme si to a důvěrně to známe. Ale křesťanská víra to není. Jakub ve své epistoletě píše: „Ty věříš, že je jeden Bůh. To je správné. I démoni tomu věří, ale hrozí se toho.“ (Jakub 2, 19)

Víra je přece něco jiného: Víra není to, co si myslíme, o čem jsme přesvědčeni, ale to, jací jsme. Jak se projevujeme. Jak jednáme. Jak se v životě rozhodujeme. Podle čeho se řídíme. Kam směřujeme. O co usilujeme. Věřící člověk je teprve tehdy věřící, když je proměněný Duchem svatým. Když má nové srdce. Když oblékl nový šat. Když je novým stvořením v Kristu. Když se obrací celým srdcem k Bohu.

K těmto úvahám nás dnešní biblický text vede. Učedníci dosud znali Ježíše jen jako historickou postavu. Věřili v něho možná tak, jako věří děti biblickým příběhům. Že všechno o něm je pravda, že se ty zázraky skutečně staly – s tím neměli problém, protože je sami zažili – věřili dokonce, že je Božím Synem. Že ho poslal Bůh. Že je to Mesiáš. Tedy, abych to shrnul, věřili asi tak jako někteří křesťané dnes, když spíše než v Ježíše mají nějakou víru o Ježíši. Prostě věří o Bohu a o Ježíši to a to. Jistě i taková víra je potřebná a říkáme jí dogmatika. Ale věřit v Ježíše znamená také důvěřovat Ježíši, svěřit se mu, svěřit mu svůj život, nechat svůj život prostoupit důvěrou a spolehnutím na svého Pána. A to teprve má proměňující účinek na člověka. Tak se člověk otevírá působení Ducha Kristova, Ducha svatého. Pokud v naší víře zůstane místo jen pro toho pozemského historického Ježíše z biblických příběhů a neuděláme místo Duchu svatému, aby do nás vstoupil a uvedl nás do všelíké pravdy, pak se nám z Ježíše nestane Kristus – tedy Mesiáš, Spasitel, záchránce, Pán a Král. Ano, my budeme o něm věřit, že on to všechno je. Budeme věřit, že je Spasitel, ale nebudeme prožívat tu spásu. Budeme věřit, že je Pán, ale nebudeme zakoušet jeho moc. Budeme o něm věřit, že je Král, ale nebudeme se poddávat jeho vládě.

Zkušenost se vzkříšeným Kristem můžeme mít jenom prostřednictvím Ducha svatého. My musíme nechat toho historického Ježíše odejít k Otcí, aby mohl přijít Duch svatý a zprostředkovat nám setkání s živým a přítomným Kristem. My se už nemůžeme setkávat s pozemským Ježíšem. A kdo zůstává ve víře jen u pozemského Ježíše, jenom u té historické postavy, tak přirozeně nezakouší ve svém životě moc vzkříšeného Pána. Ježíš ovšem, když odešel ke

svému Otci, seslal Ducha svatého, a v této formě je nám nyní přítomen. Duch svatý je Duch Kristův, je to Kristus v nás, a Písmo praví, že kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho. My jsme bratry a sestrami v Kristu jen tenkrát, pokud skutečně jsme v Kristu – pokud máme Ducha Kristova. Jsme-li narozeni z vody a z Ducha.

Pozemský Ježíš odchází a my slyšíme, jak si posteskl, že učedníky ani nezajímá, kam jde: Říká: „Nyní však odcházím k tomu, který mě poslal, a nikdo z vás se mě nezeptá: Kam jdeš?“ Pravého učedníka by mělo zajímat, co je Kristovým záměrem, kam směřuje, co zamýšlí, co je jeho vůle, kam jde, jaký je cíl jeho cesty. Ptát se na každém kroku, kam by nyní šel Kristus, co by dělal na mém místě, kam by směřoval – to je mít Ducha Kristova. My potřebujeme, aby namísto jen historického a možná legendárního a bájeslovného Ježíše přišel živý a přítomný Kristus a vedl nás a řídil v našem životě, podpíral nás, dodával nám sílu, zaštiťoval nás v našich zápasech – a to činí Duch svatý. Proto nelitujme, že pozemský Ježíš odešel ke svému Otci, protože my potřebujeme duchovního Krista - ve svém srdci, rádce, Utěšitele, Přímluvce, Ducha svatého. Ježíš říká: „Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám.“

My tu čteme, že Ježíš pošle „Přímluvce“. To je překlad řeckého slova „Paraklétos“. To slovo mělo v řečtině speciální význam. Označovalo přátele obžalovaného, kteří přišli k soudu, aby byli obžalovanému v jeho při nápomocni, také ve smyslu jakýchsi utěšitelů. Bylo však označením také pro „advokáta“, obhájce u soudu. Odtud ten význam „přímluvce“. A někdy se toto slovo vykládá prostě jako „rádce“ či „pomocník“. A to je Duch svatý. Náš rádce a pomocník.

To dnešní kázání nás vyzývá k jednomu: Kdo jsme zůstali ve své víře pouze u pozemského Ježíše, pro koho je Ježíš pouze postava z vyprávění z dávné minulosti, nechme takového Ježíše klidně odejít k Otci nebeskému. S takovým Ježíšem se už na ulici nepotkáte. A mnozí proto i přestali věřit, protože ani neznají Ježíše jinak. Prospěje vám, když necháte takového Ježíše podle bible odejít do nebes. A čekejte a proste, aby vám byl dán „Pomocník“, Duch svatý, který vám zprostředkuje setkání s živým vzkříšeným Kristem tady na zemi. Protože Duch svatý není nikdo jiný než Duch Kristův, jeden a tentýž Bůh. Apoštol Pavel říká: „Ačkoli jsme dříve viděli Krista po lidsku, nyní ho už takto neznáme.“ (2K5,16) Pozemský Ježíš odešel do nebe. Nám zůstává živý Kristus, z něhož duchovně žijeme skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Amen.

Modlitba: *Vzkříšený Pane, ty jsi nám přítomný v Duchu svatém. Dej, ať jsme tvým Duchem stále naplněni a naplňováni, abychom mohli žít tím novým životem, k němuž nás povoláváš. Ty z nás činíš nové stvoření. Duchu svatý, přijď a zmocni nás a utvrď ve víře, abychom poznali Ježíše Krista jako svého skutečného Spasitele a Pána. Amen.*